

‘Echte striptease

Striptease en hedendaagse dans samenbrengen. Het donkere bargevoel op een podium zetten. Waartoe leidt zo’n confrontatie? Het Gentse productiehuis Victoria nodigde zeven iconen uit de wereld van de hedendaagse podiumkunsten uit om het te testen: Eric De Volder, Caterina Sagna, Vera Mantero, Alain Platel, Johanne Saunier, Claudia Triozzi en Wim Vandekeybus. Zij werkten met zeven échte dansers uit de stripteasewereld. Drie van hen wilden vlak voor de première van *Nachtschade* hun verhaal aan ons kwijt.

TEKST MARIJKE LIBERT FOTO'S STEPHAN VANFLETEREN

Delphine

(met Vera Mantero):

‘Tenez, c’est moi’

Ik heb geen lichaam dat je meteen met strippen associeert, ook mijn act is anders dan ‘naakt poesje tonen’. Ik doe ‘burleske’, heb in Frankrijk twee jaar geleden de eerste ‘troupe burlesque’ opgericht, met acht vrouwen en vier mannen. Het is een mengeling van satire, komedie, striptease en heeft een politiek karakter. Daarnaast strip ik elke zaterdag in een lesbische bar op Pigale, in Parijs. Het is een voorrecht om daar te kunnen werken. De vrouwen willen net zoals de mannen hét zien: la chatte, maar de edele delen blijven zo lang als mogelijk bedekt. Wat valt er te tonen bij mij? Bekijk me. Ik heb niet wat je het traditionele lichaam van een naaktdanser zou noemen. Ik weeg 86 kilo, de heup- en borstmaten bespaar ik je. Mede daarom doe ik burleske, wat anders is qua beleving in een tijd waar de cultus van het lichaam, het mage-re lichaam, centraal staat. De gewone striptease is een ideaal van mannen, door mannen bedacht voor mannen, uitgevoerd door vrouwen. De burleske is in de jaren dertig door vrouwen bedacht. Het is ook hun verhaal. Zij hebben beslist zich te

tonen met als doel met zichzelf te lachen, met de stereotypes die ze aanvechten, die gecreëerd zijn door patriarchaal denken. In de burleske houden vrouwen ook de regie in handen. Wat ik op Pigale doe, is meer sexy, sensueler, al kan ik dat beetje humor niet laten, zeker niet omdat ik dit lichaam toon.

“Mijn mama was zelf stripper. Ze deed dat toen ik nog heel klein was, in nachtclubs. Ik heb haar nog gezien. Grappig was het om putje nacht mama op te halen, die naakt stond te zwieren in een grote vogelkooi. Ik ben in een universum opgegroeid waar naaktheid en seks geen probleem vormden. Mijn ouders, mei 68’ers, déden maar. Naakt was natuur, ontgaan van gêne. Ik voelde me goed naakt, al ging ik later beseffen dat iets bedekt laten beter is als je echt wilt scoren, omdat er ook veel in de suggestie ligt.

“Ik volgde de opleiding dans en theater en werkte een tijdlang als decoratrice. Tot ik wat tegenslag had, er brood op de plank moest komen, de huur diende betaald. Zo ben ik in de stripteasewereld terechtgekomen. Ik doe het met de rock-’n-rollspirit. Door me te tonen, bevrijd ik me. Dit lichaam laten zien is een statement. Ik toon iets wat buiten de norm valt, dus het is een provocatie, en stelt de dwingende vraag of schoonheid soms niet elders ligt.

“Als jongere heb ik een paar jaar échte problemen gehad met mijn gewicht. Toen ik achttien was, we verbleven toen in Duitsland, ben ik heel ziek geworden, kreeg ik anorexia én boulimie en moest ik begeleid worden. Strikken was later een

soort coming-out: corpulent zijn. Ik zei daarmee: *Tenez, c’est moi*. De reactie van de mensen is doorgaans positief, één keer heb ik een ronduit negatief oordeel gekregen vanuit het publiek, maar dat heb ik meteen met mijn grote mond gepareerd. Iemand gooide ook eens gewoon bier over mijn hoofd. Ik danste gewoon verder, wat mijn beste verdediging was, want niet ik maar de persoon in kwestie droop af. Ik denk dat men het moedig vindt dat ik me out in een wereld die op het pornografische is gericht, maar waar men nog steeds achterover valt als iemand in vol ornaat naakt opstaat.

Wat is mijn lichaam voor mij: mijn kathedraal of mijn etalage? Geen van beide; het is mijn werk-materiaal

“Ik toon niet alleen mijn naakte lichaam maar ook mijn tatoeages. Ik heb zelfs speciaal voor deze theaterproductie een hartje laten zetten tussen de borsten onderin. Overal heb ik tattoos. Het is een manier geweest om mijn lichaam te herwaarderen, een lichaam waarmee ik daarvoor in conflict was gegaan. De tattoo liet me toe mijn lichaam te hercreëren, ik maakte het daardoor opnieuw van mij. Het is geen bekleding hoor, het schermt niet af, het accentueert. Van zo’n lichaam weiger ik nog langer afstand te nemen. Ja, overal zitten tekeningen, in de hals, aan de polsen en aan de kuit. Ik wil trouwens nog tatoeages.

“Ik weet niet wat mijn toekomst zal worden. Clubs zijn mijn ding niet echt, theater is dat wel. En Pigale vind ik helemaal niet meer leuk. De lesboten op zich wel, maar de omgeving degenereert enorm. Het is er vies en vuil geworden. Het is er onveilig ‘s nachts, vooral in het weekend durf je er amper nog op een taxi staan te wachten. Elke vrouw op straat wordt er voor hoer uitgescholden door lallende jongeren. Ook de bars zijn plat, vulgair. Pigale is een mannenwijk, in het kwadraat, waar vrouwen objecten zijn, betekenisloos. Ik als feministe vind het allemaal niets, vandaar dat ik er enkel voor lesbiennes uit de kleren ga. Ook dat is een statement.

“Ik ben geen vrouw van langs de straat. Voor mij is striptease wel een vorm van kunst. Dat vraagt fysieke training, een goede conditie, het is dans, geen gezwaai met borsten, geen gehurk met gespreide benen. Je moet natuurlijk iets durven en dat is niet iedereen gegeven. Met durven bedoel ik dan: iets een betekenis meege-

ven. In de hedendaagse dans is het lichaam een werktuig dat tot kunst moeten leiden. Bij striptease moet datzelfde werktuig op een manier de verleiding betrachten. Ik heb het geluk gehad dat ik voor deze productie van Victoria met choreografe Vera Mantero mag werken. Ze is een optreden van mijn groep komen bijwonen, zonder dat ik op de hoogte was. Nadien nam ze contact op, praatten we uitgebreid en het klikte meteen. Ik had wel reserves voor ik aan de voorbereidingen van deze voorstelling begon. Ik had ergens gelezen dat men met deze productie ‘*art mineur*’ ofte het strippen zou plaatsen tegenover ‘*art majeur*’, wat dan de dans was. Mineur? Ik vond dat een weersprekend woord, zeer vernederend. Want voor mij staan deze universums dicht bij elkaar. Het onderscheid ligt hem in de intenties.

“Ik vind het resultaat esthetisch prachtig, maar inhoudelijk mag het voor mij, politiek gezien, iets minder correct zijn, véél verder gaan. Ik blijf een durver en een uitdager. In de burleske doen we nummers over pedofilie, we hebben een act waar ik me in een extra dikke siliconenhuid stop en de vrouw speel die er maar niet in slaagt gewicht te verliezen. Aan het einde neem ik messen en snij mijn lichaam, dat kunstmatige lichaam welteverstaan, helemaal stuk. Ik kerf en kerf. Het publiek zit te huilen, zo ingrijpend en aangrijpend is het. Maar we blijven ook lachen natuurlijk, met de stereotiepe blonde del die haar intelligentie moet verbergen maar daar niet in slaagt. We lachen met de katholieke dame uit de bourgeoisie die haar ronduit perverse natuur niet langer verborgen kan houden. Ik heb een nummer waarin ik speel dat ik verslaafd ben aan chocolade. Er staat een gigantische bak Nutella op de scène, en daaruit schep ik. Mijn hele naakte lichaam wordt met die pasta bedekt. Ik verander in meisje Nutella terwijl ik een verleidingsdans doe. Grappig maar ook confronterend.

“Er zijn niet zoveel dingen die mij choqueren, tenzij huichelarij. Wat me ook pijn doet, is hoe de striptease aan het evolueren is, of beter tenietgaat. Steeds meer komt dat aspect prostitutie erin sluiten, het afzuipen. Bairegenars vragen de meisjes om mee te drinken met klanten, zich te laten aanraken. Ik zou het niet kunnen. Ik heb het weleens geprobeerd hoor, maar ik slaagde er niet in een greintje interesse te tonen voor de verhalen. Zo oninteressant en banaal. Ik haak af, in aandacht, fysiek, sla mijn ogen ten hemel, verveel me zichtbaar. Naar mijn verhaal moeten mannen nooit vragen, dat is privé. Er zijn ook delen van mijn lichaam die ik privé vind en minder graag show. Mijn buik bijvoorbeeld, omdat ik ooit een slecht uitgevoerde operatie aan de appendix had, wat nog steeds een zichtbaar litteken is. Wat is mijn lichaam voor mij, mijn kathedraal of mijn etalage? Geen van beide, het is mijn werk-materiaal, het is het zichtbare deel van mij, slechts dat. Het dient me, ik accepteer het nu en ik speel ermee.”

Barbara

(met Eric De Volder):

‘Vreselijk, die blikken van de mannen...’

‘S’ Studeren deed ik niet graag, ik stopte al toen ik vijftien was. Ik wou de avonturen van het leven leren kennen. In het openbaar, in de klas, onder de mensen was ik teruggetrokken, ik hoorde niet altijd wat men zei. Ik bevond me in een zeepbel. Ik leefde in mijn eigen ideeën, op mijn wolken, tussen de personages van mijn verhalen. En ik danste, van toen ik zes was. Klassieke dans. Ik kreeg snel de smaak te pakken, ik wou optreden. We hadden regelmatig presentaties in het Brusselse PSK, ik geraakte er helemaal vervuld van het podium, de scène.